

3) Негово-то въ челоуѣченіе показува негово-то чудно смиреніе, неисказаннѣ-тѣ му любовь, и желаніе-то му за спасеніе-то ни. Той оставилъ славѣ-тѣ си; Той ся унизилъ и смирилъ; Той станѣлъ послушанъ до смѣръть, и *даже смѣръть крѣстнѣ* (Фил. 2; 5-8. Іоан. 15: 13); Той умѣлъ за *непріятелѣ-ти си* (Рим. 5; 5-8); Снисхожденіе-то му и любовь-та му сѣ беспримѣрны.

4) Ные трѣбува да го приімаме съ радость, съ благодареніе, съ любовь и съ искреннѣ покорность ка о нашъ Богъ и Избавитель; ко-раво е сѣрдце-то, и страшна ще е послѣднѣ-на-та на оныя, които го не приімаѣть като свой избавитель 2 Кор. 5; 14, 15: 2 Сол. 1; 7—10.

5) Ные трѣбува да *подѣржаваме свойство-то и животѣ-тѣ Христовѣ*. Наше-то сѣвѣршенство е да бѣдемъ *подобни на него* (Фил. 2; 4, 5). Ные трѣбува да живѣемъ както жевѣя Той за *славѣ-тѣ Божіѣ*, и за *добро то на други-ти*. Това е най добра и най истинна цѣль за наше-то сѣществуваніе. За да живѣемъ така, потрѣбно ни е негово-то униженіе и покорность; негова-та ревность и любовь; негова-та вѣра и молитва; негово-то тѣрпѣніе и отрпчаніе отъ себе си. Духѣ-тѣ Божій самъ може да направи да бѣдѣтъ тыя благодати въ насъ и да изобиловать.